

LLIBRES

Lluís Oliván publica nou llibre

Amb el títol "Has marxat sense avisar", Lluís OLivan, de Lliçà d'Amunt ha publicat una nova novel·la. L'acció està ubicada en el proper 2013 a Catalunya i podem llegir a la contraportada:

"La Berta està a punt de fer disset anys. El seu pare, escriptor d'un cert èxit, va morir fa un any després de l'agressió brutal d'un grup de caps rapats. Des d'aleshores, la seva mare s'ha convertit en una mena d'espectre, en un ésser sense energia ni personalitat, sempre farcida d'antidepressius i tranquil·litzants.

A cada família hi ha nusos que no es poden desfer

Lluís Oliván
Has marxat sense avisar

La Berta lluita per entendre el món des d'un individualisme rabiós i radical: es rebel·la contra tots aquells que volen fer d'ella una víctima —professors, psicòlegs, companys de classe— i, alhora, reprèn, com a única

via d'escapament i de consol, la feina del pare: convertir-se en un narrador fred, distant i omniscient dels instants que han marcat la vida de la família del seu pare. Descobrir els nusos de la història familiar que han quedat sense desfer.

El passat familiar és convertit per la Berta-narradora —que roba les paraules al pare mort, rebuscant en els seus arxius d'amagat de la mare— en una sèrie de relats mitològics en el sí dels quals la realitat, la memòria i la invenció es confonen. Aquestes històries es barregen amb les vivències d'adolescent de la Berta i li serveixen per explicar-se, per buscar o inventar una identitat".

El llibre està publicat per l'editorial Columna, a la seva col·lecció Clàssica.

T'estimo

¡Avui no he pogut més,
m'he ajupit fins el seu nivell,
i l'he besada!.

Acaba de remollar-se

i la seva olor desprèn perfums que m'obren el respir.

La contemplo, l'acaricio amb les meves mans,

¡Sento com m'obra tots els meus sentits!

És ella la meva vida,

de cada cèl·lula que té en surten flors.

Els seus pits, amamenten la mateixa vida.

És ella la raó del meu subsistir.

Gràcies, estimada meva.

Avui sento vergonya,

el ser conscient de com t'he ignorat.

M'ha faltat consciència

per agrair el ¿perquè? del teu existir,

i fins i tot, quants cops t'he abusat i t'he maltractat!

En néixer a tu, el meu camí era tan normal amb mi,

que m'ha faltat consciència del teu existir.

He abusat de tant com em donaves,

he gastat de tu... sens fi.

Ara que m'adono,

que et veig pansida i acabada... .

No vull que te'n vagis, No vull que desapareixis.

Ploren els meus ulls cada cop que ets maltractada,

que ets treballada agressivament

o amb tants pocs de miraments.

Ara, que soc plenament conscient del que ets per mi,

adoro els teus paisatges, les teves aigües,

el color del teu cel blau,

el verd dels teus camps, les muntanyes

i... tot el que hi viu i s'hi mou.

No vull que desapareixis,

necessito fins i tot del teu aire

per mantenir el meu respir.

"Em conformo plenament amb el meu planeta.

Ara T'ESTIMO per tu mateixa TERRA.

Vull estar amb tu, vull viure de tu i amb tu

¡sempre!... dia i nit.

Vull morir, regenerant el meu cos en tes entranyes,

mentre amunt s'eleva el meu esperit".

Maria

Anuncieu-vos a ronçana